

Beszámoló

Az elmúlt egy évben az ösztöndíjat főképp ready-made tárgyak megvevására használtam, mivel a munkáim alapja a tömeggyártott termékek felhasználása lett valamint ezeknek a kulturális kontextualizálása a témáimon belül. Ezen kívül más művészeti kellékekre is költöttem, mint például a textilfilcekre, permanens filctollakra, ragasztóra, festékekre, vásznakra és képek nyomtatására. Az ösztöndíj elég volt még valamennyi élelmiszerre is azokban a hónapokban, amikor nem költöttem sok pénzt a projektekre.

A *Gym class* nevű projektem átalakult az elmúlt évben, mivel fontosnak tartottam, hogy óvatosan mutassam be a témát. A téma a *Lolita* projekt témaköréből vált le, még a kutatásom elején, és pont ezért úgy gondoltam, hogy fontos lenne tovább dolgozni a gyerekek szexualizálásával a *Lolita* projekten belül is. Így kitértem olyan részletekre is, ami a testnevelés órához tartoznak, mint például a szőrtelenítés kérdése, a testnevelés órán elvárt tornaruha, a nemi megkülönböztetések vagy a tanárok és az idősebb diákok tekintete.

A projekt alapja beszélgetések voltak több nővel majd pár férfival is, akik elmondták, hogy a tornaórát hogyan élték meg. A beszélgetésből majd a ready-made tárgyra jegyzeteltem részleteket, gondolatokat. A ready-made tárgyak a tornaórára vagy a *Lolita* regényre emlékeztető ruhaneműk, használati tárgyak és kiegészítők voltak. A kutatásomat, ami a gyerekek szexualizálásáról és *Lolita* kulturális jelenségéről szólt, feljegyzeteltem ugyancsak ruhákra valamint még rajzoltam vászonlapokra, képeket ragasztottam, firkáltam, festettem és gondolatokat írtam le, ami segített abban, hogy a témát szabadabban dolgozhassam fel, formailag közeledve a gyermeki naivitáshoz.

A ready-made tárgyak beszerzése része volt a projektnek, mert a témában való elmerülés alatt megismertem a már egyáltalán nem meglepő fogyasztói oldalát is. A nemi megkülönböztetés ruhákban, játékokban és használati tárgyakban nem csak a kék-rózsaszín kérdést vetik fel, hanem azt is, hogy mire készítjük fel a gyerekeket nemük szerint. Ezek az elvárások, amik felnőtt korban teljesednek ki, néha gyerekkorban is számon vannak kérve és ez látszik a lányok ruháscskáin és a fiúk pólóin is. Emellett ugyancsak érdekes az, hogy milyen neveket adnak a sminkellékeknek a gyártók: egyszerre szexualizálják és infantilizálják a nőt. Ezeket mind a vásárlói utaimon

térképeztem fel majd feljegyeztem valamilyen módon a ready-made tárgyra vagy vászonlapokra.

Persze vásárlás mellett saját gyerekkori tárgyakat és rajzokat is használtam, mert ezek a projektjeim kezdete óta velem tartanak és a kislányok szexualizált képe mellett egy autentikus gyerekkort is be akartam mutatni, ami tele van alkotásokkal és kedvenc csillogó tárgyakkal. Felhasználtam a családi archívum felvételeit is egy videókollázsban, amelyben inkább csak én látzom, ahogy táncolok, játszok és kacagok. Ez a videókollázs egy rózsaszín női fehérneműre van vetítve, amin szívek vannak és egy masnira kötött szalag díszíti. Ezekkel az átfedésekkel és asszociációkkal szerettem volna kiemelni ennek a témának a kettősségét: a lányokat szexualizáljuk és a nőket infantilizáljuk.

Ezek mellett az elmúlt év során volt alkalmam a témán belül egy kisebb kötetet elkészíteni, ami egy interjú feldolgozása mixed-media és kollázs technikákkal. A címe *Fruit Vert, azaz Éretlen gyümölcs*. Ez egy elég fontos kitérője volt a projektnek, mert egy személy nemi bántalmazással való gyerekkori tapasztalatait dolgozhattam fel. A kötet talán nem kezeli az érintettet csak és kizárólag áldozatként, hanem hangot ad a furcsa és megosztó részleteknek is, amiket sokszor elhallgatunk, mert nem fér bele a klasszikus áldozat képébe. Talán ez volt számomra a legfontosabb alkotás az elmúlt évben, mert sokat tanultam arról, hogy hogyan ne cenzúrázzak ki bizonyos részleteket azért, mert nem így képzeltem el egy áldozat szempontját.